

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. С., 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

С. ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Мариета Неделчева
Андон Г. Миталов

при участието на секретаря Иванка П. Палашева
в присъствието на прокурора М. Д. К.

като разглежда докладваното от Андон Г. Миталов Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231800600425 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 318 и следващите от НПК и е образувано
по въззивна жалба от подсъдимия А. П. П. чрез неговия защитник адв. Р. А.
от АК-П. против присъда № 14 от 17.05.2023 г., постановена по н.о.х.д. №
5/2023 год. по описа на Районен съд - гр.И..

Производството по делото е проведено по реда на чл. 371, т.2 НПК.

С посочената присъда, подсъдимия П., с установена по делото
самоличност, бил признат за виновен и на основание чл. 303 от НПК вр. чл.
54, вр. чл. 58а, ал. 1 НК осъден по повдигнатото му обвинение за извършване
на престъпление по чл. 343В, ал. 3, вр. ал.1 НК, на наказание лишаване от
свобода в размер на осем месеца, което на основание чл. 57, ал.3, вр. ал.1 , т.
2, б. „в“ ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален общ режим.

Осъден е и на наказание „Глоба“ в размер на 200 лева.

На основание чл. 68, ал. 1 НК е приведено в изпълнение наложеното му
наказание „лишаване от свобода“ в размер на една година и четири месеца
наложено му по НОХД № 248/2020 г. по описа на РС-И., което да се изтърпи

при първоначален общ режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС.

Осъден е на основание чл. 189, ал. 3 НПК да заплати сторените по делото разноски, както и на 5 лева за издаване на ИЛ за събиране на вземането.

В жалбата и в допълнението към същата се твърди, че атакувания съдебен акт е постановен при допуснати СПН, в нарушение на материалния закон и че наложеното наказание е явно несправедливо, при превратно тълкуване на доказателствата и при непълнота на доказателствата, което го прави необоснован и постановен в нарушение на материалния закон. Към въззивния съд е отправено конкретно искане за отмяна на присъдата и връщане на делото на първата инстанция за ново разглеждане, алтернативно се иска постановяване на нова оправдателна присъда. Твърди се наличието на административно нарушение по ЗДП, а не за наличието на извършено престъпление.

Иска се от съда и изменение на постановената присъда като се приложи и разпоредбата на чл. 59, ал. 1, т. 1 НК- приспадане от определеното наказание времето, през което осъденият е бил с МНО „Задържане под стража“.

Липсва искане за ангажиране на доказателства пред въззивната инстанция.

Прокурора не е депозирал възражение по жалбата.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът адв. А. моли за отмяна на първоинстанционната присъда по съображенията, изложени във въззивната жалба и в допълнението към нея. Пзовава се на практиката на ВКС, изразена в Решение № 60228 от 01.04.2022 г., съгласно което деянието може да бъде преквалифицирано като административно нарушение. Иска се от въззивния съд да подложи на преценка събраните доказателства за тяхната годност поради допуснати на досъдебното производство съществени нарушения на процесуалните правила. Алтернативно се иска приложение на чл. 9, ал. 2 НК или намаляване на наказанието.

Представителят на Софийска окръжна прокуратура оспорва жалбата, като намира, че постановената присъда е правилна, обоснована и законосъобразна. Отрича да са налице предпоставките на чл. 9, ал. 2 НК, като

се солидаризира напълно с мотивите на първата инстанция. Моли присъдата да бъде потвърдена изцяло.

Подсъдимият А. П. поддържа становището на своя защитник. Твърди, че не е осъзнавал, че осъществява състав на престъпление.

В последната си дума изразява съжаление за стореното.

С. ОКРЪЖЕН СЪД, трети наказателен въззивен състав, след като обсъди депозираната жалба, взе предвид становищата на страните и извърши служебна проверка на атакуваната присъда и материалите по делото, с оглед разпоредбата на чл. 314 от НПК, прие за установено следното:

Около 22:05 ч. на 23.07.2022 г. подсъдимият А. П. П. управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка „Ф.“ модел „Г.“ с рег. № СО **** СМ, в гр. К., област Софийска, като се движел по улица „И.“. В лекия автомобил били и пасажерите свид. Д. Б. А. от гр. М. п., возещ се на задната седалка, както и свид. В. И. З. от гр. К., седнала на предна дясна седалка.

По същото време, съгласно утвърдения план за работа и дежурства в РУ-К., свидетелите М. Н. и С. П. - полицейски служители при РУ К., изпълнявайки служебните си задължения по опазване на обществения ред и контрол на автомобилния трафик като автопатрул, също се намирали на улица „И.“ в град К..

Около 22:05 часа те забелязали приближаващия се към тях л.а. марка „Ф.“ модел „Г.“ с рег. № СО **** СМ, управляван от подс. А. П.. Полицейските служители подали ясен сигнал на водача със стоп-палка да отбие за проверка. Подс. П. не само не спрял за проверката, но и преминавайки покрай полицаите, подал рязко газ на автомобила и ускорил скоростта на движението си. В момента, в който л.а. марка „Ф.“ преминал покрай полицейските служители свидетелите Н. и П. и двамата ясно забелязали, че колата се управлява от подс. А. П.. Те познали подсъдимия, който им бил служебно известен, тъй като неговото СУМПС било отнето поради управление на МПС след употреба на наркотици.

Свидетелите Н. и П. последвали лекия автомобил, който отбил в края на ул. „И.“, в близост до насаждения от царевица. Подсъдимият П. веднага слязъл от автомобила, като полицейските служители ясно го забелязали и

видели как избягал в насажденията.

Свидетелите Н. и П. приближили лекия автомобил марка „Ф.“ и открили свидетелите Д. А. и В. З. вътре. Пред полицейските служители двамата потвърдили, че автомобилът бил управляван от подсъдимия А. П..

За случая полицаите съставили докладна записка, а подс. П. бил призован с призовка в РУ-К., където на 26.07.2022 г. свидетелят Н. му връчил АУАН серия АД бланков №133019 - за това, че управлява МПС след като свидетелството му за управление на МПС е било отнето по административен ред със ЗПАМ № 21-1184-000096/30.06.2021 г. на началника на РУ-К. - връчена на подсъдимия на 17.03.2022 г. и влязла в сила.

Подсъдимият А. П. П., с ЕГН: *****, е роден на 17.03.1997 г. в гр. И., българин, български гражданин, неженен, средно образование, осъждан.

С присъда от 15.09.2020 г., постановена по н.о.х.д. № 284/2020 г. по описа на РС-И., влязла в сила на 01.10.2020 г., подсъдимият А. П. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 152, ал. 1, т. 2, пр. 1 НК, за което му е било наложено наказание лишаване от свобода за срок от 1 година и 4 месеца, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 НК било отложено с изпитателен срок от 4 години.

В съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 НПК, първоинстанционният съд е посочил изчерпателно доказателствените средства, обосновавали фактическите му констатации и е изложил аргументирани съображения защо ги приема. Съдът е анализирал събраните доказателствени източници, посочени в мотивите на присъдата, които съвкупно обосновават изложената фактическа обстановка.

Настоящият състав на въззивния съд констатира, че изложената в обвинителния акт и приета от първоинстанционния съд фактическа обстановка се подкрепя от доказателствения материал, събран на досъдебното производство. Изложените от защитника в тази връзка упреци са неоснователни. На първо място, следва да се държи сметка, че е недопустимо въззивният съд при проверка на първоинстанционната присъда да реши делото на основата на фактическа обстановка, различна от изложената в обстоятелствената част на обвинителния акт (т. 8 от ТР № 1/2009 г. на ВКС), при условие, че са спазени императивните изисквания на закона относно самопризнанието на подсъдимия и наличието на достатъчно категорични

доказателства, които го подкрепят.

Процесуалната възможност, предвидена в чл. 373, ал. 4 НПК от една страна предвижда задължително облекчение за подсъдимия по отношение на наказанието му, но за сметка на това се стеснява обсегът на процесуалните искания и действия, които може да предприемат страните в процеса и съдът. В този смисъл непълнота в доказателствата или наличието на несъществени противоречия между отделните приобщени доказателства, изтъквани от защитника, не могат да обосноват извод за нарушение на правото на защита на подсъдимия. Съществено нарушение на процесуалните правила би било допуснато, ако са налице сериозни съмнения относно съставомерните признаци на инкриминираното деяние и неговото авторство, предопределящи постановяване на присъда, основана на предположения. Едва в тази хипотеза първостепенният съд ще е длъжен да разгледа делото по общия ред - т. 4 от мотивите на посоченото по-горе тълкувателно решение.

Не такъв е настоящият случай - първоинстанционният съд е изследвал предпоставките за провеждане на диференцираната процедура по Глава 27 от Наказателнопроцесуалния кодекс, като определението по чл. 372, ал. 4 НПК е постановено при спазване на всички процесуални изисквания и в съответствие с недвусмисленото изявление на подсъдимия, направено след като същият е бил запознат с процесуалните си права. Събраните на досъдебното производство доказателства подкрепят напълно изложеното в обстоятелствената част на обвинителния акт. В този случай съдът, вкл. въззивната инстанция, е ограничен в рамките самопризнанието на подсъдимия.

Въззивната инстанция намира, че доказателствената съвкупност по делото не съдържа съществени противоречия и подкрепя самопризнанието на подсъдимия. Категорично е установено от приобщените доказателства, че подсъдимият е притежавал СУМПС № 283607326, което е било отнето със ЗПАМ № 21-1184-000096/30.06.2021 г. на началника на РУ-К. /л. 17 от ДП/. Тази заповед е била връчена лично на подсъдимия на 17.03.2022 г. и е влязла в сила на 01.04.2022 г., както правилно е посочил районният съд в мотивите си. От материалите по делото се установява, че към датата на деянието по силата на посочената заповед, действаща за срок до 18 месеца съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП свидетелството за управление на МПС на подсъдимия е

било отнето, въпреки което същият е управлявал посочения лек автомобил. Авторството на деянието от страна на подсъдимия напълно се потвърждава от показанията на разпитаните свидетели – М. Н., С. П., Георги Зафиров, Д. А., В. З., както и от събраните писмени доказателства, надлежно приобщени по реда на чл. 283 НПК. Самопризнанието на подсъдимия се подкрепя от събраните доказателства, като при извършената от първоинстанционния съд доказателствена оценка и предвид разпоредбата на чл. 373, ал. 3 НПК не се констатира нарушение на процесуалните правила при разглеждане на делото. При собствена преценка на доказателствените материали въззивната инстанция напълно се съгласява с изложените в мотивите на първия съд изводи.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е достигнал до правилния правен извод, изцяло споделян от настоящата инстанция, че деянието, извършено от подсъдимия, осъществява признаците на състава на престъплението по чл. 343В, ал. 3, вр. ал. 1 НК.

Изпълнителното деяние на престъплението по чл. 343В, ал. 3 НК е налице, когато деецът управлява моторно превозно средство в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство.

За да е осъществен състава на престъплението по чл. 343В, ал. 3 НК, е необходимо едновременно да се установи, че това деяние е извършено при действието на наложена ПАМ – в случая деянието е осъществено едва няколко месеца след влизане в сила на заповедта. Същата е постановена в съответствие с разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДВП, като деянието е извършено в срока на изтърпяване на наложената със заповедта мярка.

От субективна страна подсъдимият А. П. е извършил деянието при форма на вината пряк умисъл, като същият е съзнавал, че управлява МПС след влизане в сила на Заповедта за налагане на ПАМ "временно отнемане на СУМПС", доколкото от материалите по делото се установява, че същата му е била лично връчена на 17.03.2022 г. Допълнителен аргумент, подкрепящ този извод и е конкретното поведение на подсъдимия, а именно демонстрирания от негова страна отказ да спре при подадения от страна на полицейските служители сигнал и предприетото напускане на мястото, където оставил автомобила си.

Във връзка с горното и с оглед изложените пред въззивната инстанция възражения от страна на защитника на обвиняемия, настоящият съдебен състав намира за необходимо да акцентира върху следното:

Неоснователни са възраженията за нарушение на материалния закон. Съпоставката на текста на чл. 343В, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и този на чл. 177, ал. 1 т. 2 ЗДвП сочи, че действително едно и също по вид деяние е квалифицирано и като административно нарушение, и като престъпление. Отликата между двата текста е свързана с преценката на конкретната обществена опасност на деянието и дееца, която се явява именно критерият, който следва да бъде съблюдаван от съда при постановяването на неговия акт.

Първоинстанционният съд е изложил законосъобразни и убедителни мотиви в тази връзка. В конкретния случай е налице по-висока обществена опасност по отношение на деянието, като този извод се подкрепя от установените по несъмнен начин обективни факти - подсъдимият е управлявал автомобил едва няколко месеца след срока на налагане на ПАМ „временно отнемане на СУМПС“, като е направил опит да прикрие своите действия – не е изпълнил полицейски разпореждане да спре автомобила след подаден знак от полицейския служител, като е ускорил автомобила си и след като е преустановил движението му, е напуснал мястото, без да остане на разположение на органите на реда. Тези действия на подсъдимия сочат упоритост в поведението му при ясно съзнаване на противоправността на извършеното и обуславят по-висока обществена опасност на деянието.

С оглед изложеното изводите на първата инстанция, че се касае за извършено престъпление по чл. 343В, ал. 3, вр., ал. 1 от НК, а не за административно нарушение по ЗДвП, са правилни и законосъобразни.

Възражението на защитника, че липсва обвинение за осъществено от подсъдимия неподчинение на полицейското разпореждане да спре автомобила си, субсумиращо под състава на чл. 270, ал. 1 НК, е неоснователно. Никъде в мотивите на първоинстанционния съд не е прието, че подсъдимият е извършил престъпление по този текст от Наказателния кодекс. Съдът единствено се е позовал на това фактическо обстоятелство, прието за безспорно установено, впрочем и обхванато от самопризнанието на подсъдимия, отнасящо се до всички факти, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

За пълнота на настоящото изложение следва да се отбележи, че наведените в жалбата възражения за допуснати на досъдебното производство съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на постановление за привличане на обвиняем и при предявяването на постановление за задържане са недопустими в настоящия етап на производството. Съгласно разпоредбата на чл. 248, ал. 3 НПК в съдебно заседание пред първоинстанционния, въззивния и касационния съд не могат да се правят възражения за допуснати нарушения на процесуалните правила по ал. 1, т. 3 на чл. 248 от НПК, които не са били поставени на обсъждане в разпоредителното заседание, включително по почин на съдията докладчик. Така предвидената преклузия е абсолютна по отношение на страните в процеса, поради което горепосочените оплаквания на защитника не следва да бъдат разглеждани от настоящата съдебна инстанция.

Макар посоченото процесуално ограничение да важи единствено за страните, не и за съда (Решение № 69/03.05.19 г. на ВКС по н.д. № 245/19 г., III НО) , в случая въззивната инстанция не констатира наличие на отстраними съществени нарушения на процесуалните правила. Констатират се единствено несъществени такива, които нямат отражение върху действителната възможност на подсъдимия да упражни своето право на защита във всичките му проявления. По този въпрос вече е налице произнасяне на въззивната инстанция в производството по чл. 249, ал. 3, вр. чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК - с определение № 143 по в.ч.н.д. № 241/2023 г. по описа на съда, приложено по делото.

За извършеното престъпление се предвижда наказание лишаване от свобода до три години и глоба от двеста до хиляда лева, като първият съд е наложил на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от 12 месеца, което на основание чл. 58а, ал. 1 от НК, вр. чл. 373, ал. 2 НПК е намалено с една трета, като е наложено наказание лишаване от свобода от 8 месеца.

При определяне размера на наказанието неправилно е отчетено от първоинстанционният съд наличието на висящо наказателно производство спрямо подсъдимия като завишаващо неговата обществена опасност /стр. 5 от мотивите/. Недопустимо е това обстоятелство да бъде взето предвид от съда, вкл. и относно личността на дееца, тъй като по този начин се накърнява една от основните гаранции на правото на защита на обвиняемия - презумпцията за

невиновност. Съдът и всички държавни органи могат да третираят едно лице като осъдено само след като вината му е установена с влязла в сила присъда, каквато не е била постановена по висящото н.о.х.д. № 706/2021 г. на РС-И. към момента на постановяване на присъдата, както и първоинстанционният съд сам е посочил в мотивите си. Следователно обстоятелството, че подсъдимият П. е привлечен към наказателна отговорност по друго обвинение, макар и намиращо се в съдебната фаза, не може да бъде ценено в настоящото производство. В този смисъл е и практиката на ВКС, напр. Решение № 334 от 11.07.2013 г. по н.д. № 680/2013 г., НК, II НО на ВКС.

Що се отнася до останалите констатираните обстоятелства, въззивната инстанция се съгласява, че младата възраст на подсъдимия – на 25 г. към момента на извършване на деянието, следва да се вземе предвид като смекчаващо отговорността му обстоятелство. Извършването на настоящото деяние в изпитателния срок на друго осъждане, и то скоро след налагане на наказанието, действително сочи на повишена обществена опасност на дееца и на склонност към нарушаване на правовия ред. Правилно първоинстанционният съд е оценил и действията на подсъдимия по осуетяване на проверката от полицейските служители чрез неподчинение бягство от мястото.

С оглед на така констатираните обстоятелства и за постигане на целите на чл. 36 от НК и най-вече за индивидуалната превенция, ОС – С. достигна до извода, че не е необходимо подсъдимият да бъде изолиран от обществото за един такъв продължителен период какъвто е определил първоинстанционният съд от осем месеца „лишаване от свобода“. В тази насока със значителна тежест се цени възрастта на подсъдимия. Изтърпяването на наказание „лишаване от свобода“ би имало необходимия възпитателен ефект само когато отговаря на действителната обществена опасност на деянието и дееца, поради което въззивният съд намира за справедливо да намали размера на наказанието. На подсъдимия следа да бъде наложено наказание „лишаване от свобода“ от 6 месеца, като при условията на чл. 58а, ал. 1 НК, вр. чл. 373, ал. 2 НПК да бъде определено за изтърпяване наказание „лишаване от свобода“ в размер на 4 месеца.

Правилно е определен и първоначалният режим за изтърпяване на наказанието - общ, който произтича от разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 3

ЗИНЗС, а не от разпоредбата на чл. 57, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2, б. „в“ ЗИНС, посочена неправилно от първия съд.

В случая не се установява хипотезата на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „в“ ЗИНС за определяне на първоначален строг режим за изтърпяване на наказанието, тъй като сборът от наложените на подсъдимия наказания лишаване от свобода не надвишава две години. Поради което е неприложимо и основанието по чл. 57, ал. 3 ЗИНС за определяне на общ режим.

Първоинстанционният съд правилно е установил, че настоящото деяние е извършено в определения изпитателен срок на наказанието по предходното осъждане на подсъдимия - това по н.о.х.д. №248/2020 г. по описа на РС-И., по което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 1 г. и 4 месеца, изпълнението на което е било отложено за срок от 4 години, считано от 01.10.2020 г. На основание чл. 68, ал. 1 НК първоинстанционният съд правилно е постановил отложеното наказание да бъде изтърпяно отделно.

По повод отбелязания в жалбата пропуск на първоинстанционния съд да приложи нормата на чл. 59, ал. 1, т. 1 НК, въззивната инстанция намира следното:

Действително е налице пропуск от страна на първата инстанция, доколкото подсъдимият е бил задържан в хода на производството и му е наложено ефективно наказание лишаване от свобода, като в този случай задължително се приспада времето, през което е бил задържан. Коментираният пропуск на съда поначало би могъл да бъде отстранен и от прокурора с постановление в хода на изтърпяване на наказанието, съгласно чл. 417 от НПК. Няма пречка това да бъде сторено с настоящото въззивно решение, като се измени първоинстанционната присъда и в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК от наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода се приспадне времето, през което той е бил задържан.

От материалите по делото е видно, че подсъдимият П. е бил задържан на основание чл. 64, ал. 2 НПК за срок до 72 часа с постановление от 18.11.2022 г. /л. 21 от ДП/, считано от същата дата, предвид внасянето на искане за вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“. С определение от 21.11.2022 г. по ч.н.д. № 708/2022 г. по описа на РС- И. внесеното искане е било отхвърлено, като спрямо подсъдимия е взета МНО „парична гаранция“.

Процесуалният закон обаче не съдържа изрично указание с какъв акт и коя съдебна инстанция се произнася по приложението на чл. 59 НК, поради което настоящият съд намира за законосъобразно и в интерес на подсъдимия да измени присъдата с допълнително произнасяне в този смисъл.

С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл.189, ал. 3 НПК, правилно районния съд е възложил в тежест на подсъдимия направените по делото разноси.

В пределите на извършената въззивна проверка не се установяват основания за изменяване или отменяване на обжалвания съдебен акт. Присъдата следва да бъде потвърдена в останалата част.

Предвид гореизложеното и на осн. чл. 337, ал. 1 т. 1 и чл. 334, т. 3 и т. 6 НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 14 от 17.05.2023 г., постановена по н.о.х.д. № 5/2023 г. по описа на Районен съд – И., като:

НАМАЛЯВА на основание чл. 58а, ал. 1 НК размера на наложеното наказание "лишаване от свобода" на 4 месеца.

ПРИСПАДА, на основание чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК, от наложеното на подсъдимия А. П. П. наказание „лишаване от свобода“ времето, през което е бил задържан с постановление на прокурора за задържане до 72 часа от 18.11.2022 г., като един ден задържане се зачита за един ден лишаване от свобода.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалите ѝ части.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____